

§ 43 NYT

35. Ophævelse af amtskommunens afgørelse i en sag, der var blevet genoptaget på grund af en procedurefejl i forbindelse med den tidligere afgørelse.

Et amtsråd havde efter naturfredningslovens § 43 lovliggjort forholdene omkring en ulovligt anlagt ringgrav (andedam). Lovliggørelsen blev betinget af retablering efter en af amtsrådet godkendt retableringsplan. (Afgørelse nr. 1).

Amtets fredningsafdeling blev gjort opmærksom på, at retableringen ikke var foretaget i overensstemmelse med retableringsplanen, hvorefter amtet efter besigtigelse godkendte den allerede foretagne retablering på nærmere angivne vilkår. (Afgørelse nr. 2).

Som følge af en procedurefejl genoptog amtsrådet 1/2 år senere sagen og godkendte atter de foretagne retableringsarbejder, dog på nogle i forhold til afgørelse nr. 2 delvis ændrede vilkår (Afgørelse nr. 3)

Spørgsmålet om vilkårene for lovliggørelse af anlægget blev herefter påklaget af en interesseorganisation.

Skov- og Naturstyrelsen fandt, at amtets senere afgørelse indeholdt en ændring af den tidligere trufne afgørelse. Efter almindelige forvaltningsretlige principper kan endeligt afgjor-

te sager kun genoptages, når der foreligger ændrede omstændigheder. Det var styrelsens opfattelse, at amtsrådets nye - påklagede - afgørelse indeholdt en ændret vurdering på grundlag af de samme omstændigheder, som var lagt til grund for den første afgørelse.

På denne baggrund ophævede Skov- og Naturstyrelsen den sidst trufne afgørelse, således at den foregående afgørelse (nr. 2), stod ved magt.

(Skr. af 25/7-1987, j.nr. F 736/7-27).

36. Før byggetilladelse gives, skal det konstateres, hvorvidt byggeriet er i strid med bestemmelserne i naturfredningslovens §§ 43-43b.

Et amtsråd havde givet tilladelse til delvis bibeholdelse af ulovlig opfyldning af et vådområde - omfattet af § 43 - Kommunen havde inden opfyldningen givet tilladelse til opførelse af et sommerhus på 65 m² på grunden, og det var på denne baggrund, at amtsrådet meddelte efterfølgende godkendelse af opfyldningen. Der blev dog samtidig meddelt påbud om fjernelse af al fyld på et nærmere bestemt østligt område, således at den oprindelige rørsump kunne gendannes på denne del af grunden.

Afgørelsen påklagedes til Fredningsstyrelsen af en interesseorganisation, med påstand om, at opfyldningen skulle fjernes fuldstændigt.

Fredningsstyrelsen udtalte, at det principielt er uacceptabelt at etablere sommerhusudstyknings - herunder såvel egentlige huse som aktivitetsområder - i vådområder omfattet af § 43.

Men i pågældende sag stammede udstykningen helt tilbage fra 1938, og der var derfor skabt berettiget forventning hos grundejeren om at kunne udnytte den til sommerhusbygning. Styrelsen fandt, at hele grunden var omfattet af § 43, og dette - sammenholdt med lodsejernes berettigede forventninger -nødvendiggjorde efter Fredningsstyrelsens vurdering, at der blev givet tilladelse til en rimelig udnyttelse af grunden.

Fredningsstyrelsen stadfæstede derfor amtsrådets afgørelse. Styrelsen indskærpede samtidig overfor kommunalbestyrelsen, at der jfr. tillæg 4 til bygningsreglementet 1982 afsnit 1.3 og bygningsreglementet for småhuse 1985, afsnit 1.10 ikke må gives byggetilladelse, før det er konstateret, at byggeriet ikke er i strid med bl.a. bestemmelserne i naturfredningslovens §§ 43-43b.

(Skr. af 22/9-1986, j.nr. F 736/9-39).

37. Ændring af amtsrådsafgørelse m.h.t. tidsfristen for retablering af et hedeareal, således, at tidsfristen ændredes fra 10 år til 4 måneder.

En lodsejer ansøgte et amtsråd om lovliggørelse af en allerede foretagne opløjning og tilplantning af et hedeareal på godt 5 ha, som tidligere havde været anvendt til landbrugsproduktion. Lodsejeren ønskede at forbedre vilkårene for vildtet. Han mente, at det opløjede stykke ved tilplantningen ville give vildtet bedre dækningsmuligheder og dermed medføre en bedre jagt. Hans planer med området var i øvrigt at foretage en udtynding af bevoksningen med henblik på salg af juletræer og derefter lade de resterende vokse op.

Amtsrådet besluttede at pålægge lodsejeren at retablere arealet som hede indenfor en tidsfrist på 10 år.

Denne afgørelse blev anket af en interesseorganisation, der anførte, at den danske hede er gået drastisk tilbage, og at man efter lovens intentioner burde nægte en lovliggørelse af den foretagne tilplantning, subsidiært kræve at tilplantningen fjernedes indenfor et tidsrum af 1/2 til et helt år.

Fredningsstyrelsen besluttede at ændre amtsrådets afgørelse m.h.t. tidsfristen for retablering, hvorimod selve pålægget om retablering fastholdtes, således at arealet skulle tilbageføres til hede. Da der ikke var foretaget nogen særlig intensiv gødskning eller foretaget kalkning, ville der næppe være problemer med en retablering af heden. Tidsfristen blev derfor ændret således, at retablering skulle ske indenfor en frist af 4 måneder. Retableringen skulle ske efter anvisninger fra amtsrådet, som ligeledes skulle følge udviklingen i de kommende år, og om

nødvendigt give yderligere anvisninger, eventuel i form af pålæg.

Afgørelsen blev i øvrigt truffet på baggrund af, at udgangspunktet for administrationen af § 43-ordningen er,

at de pågældende arealer skal opretholdes og beskyttes og at der derfor skal tungtvejende grunde til at acceptere ændringer af områdernes tilstand, som er uforenelige med bevaringshensynene.

Styrelsen fandt ikke, at de fremførte grunde af vildtmæssig art, kombineret med salg af juletræer, var så tungtvejende, at det kunne begrunde en tilladelse til ændring af tilstanden. Det var samtidig styrelsens opfattelse, at der med udvidelsen af § 43 til også at omfatte heder med et areal over 5 ha, var tilkendegivet et ønske om at bevare de sidste større hedearealer, og at der derfor normalt ikke burde gives tilladelse til opdyrkning af eksisterende arealer.

(Skr. af 30/4-1986, j.nr. F 736/11-33).

38. Tilladelse fra amtskommunerne til "put and take" fiskeri i søer på en række vilkår.

En sportsfiskerforening ansøgte amtsrådet "om permanent" tilladelse til put and take fiskeri i 3 nærmere bestemte søer omfattet af § 43.

Amtskommunen meddelte efter en samlet vurdering af forholdene, herunder bl.a. publikums slitage på området, tilladelse til put and take fiskeri i medfør af naturfredningslovens § 43 på vilkår:

- 1, at der ikke anlægges stier omkring søerne,
- 2, at der ikke sælges mere end max. 25 fiskekort pr. døgn til hele området (3 søer),
- 3, at de udsatte fisk fordeles i antal efter søernes areal,
- 4, at de udsatte fisk ikke fodres,
- 5, beplantning eller ændringer af beplantning på lavbundsarealer omkring og mellem søerne kun sker efter amtskommunens godkendelse.

(Nordjyllands amtsråds afgørelse af 30/3-1987, j.nr. 8-70-50-3/24-2-83).

39. Tilladelse til regulering af vandløb, som passerer et moseareal, omfattet af § 43 - Tilladelsen betinget af meget indgribende vilkår, bl.a. mindst en 5-årig overvågning af mosens vandstand.

Et amtsråd meddelte tilladelse til et kommunalt projekt vedr. regulering af et kommunevandløb. Ved gennemførelse af projektet ville ca. 250 ha engareal få en mere konstant afvanding, og det samme ville være tilfældet med ca. 75 ha sommerhusområde.

Afgørelsen blev påklaget af 2 interesseorganisationer under henvisning til, at vandløbet passerer forbi et moseareal, der er omfattet af § 43. Ved regulering af hovedvandløbet frygtedes en større afvanding af moseområdet, som er af stor betydning for padder og plantelivet.

Fredningsstyrelsen fandt, at den påtænkte regulering var uden betydning for vandløbet, men at der kunne være risiko

for yderligere afvanding af det tilstødende moseområde.

Fredningsstyrelsen bemærkede, at udgangspunktet for administrationen af naturfredningslovens § 43 er, at der skal tungtvejende grunde til at tillade ændringer i tilstanden af vådområder, i hvert fald, hvis disse ændringer er væsentlige eller i modstrid med ønsket om at bevare naturtypen som sådan, at der var tale om et af de sidste ferske vådområder i det pågældende område, samt at der i mosen fandtes et plante- og dyreliv, herunder den sjældne og truede strandtudse, hvis levevilkår det er vigtigt at bevare.

Efter styrelsens opfatelse var det derfor nødvendigt at det blev nærmere dokumenteret at reguleringen ikke ville sænke vandstanden i moseområdet. Styrelsen stadfæstede derfor amtsrådets tilladelse til regulering af vandløbet, men kun på følgende nærmere vilkår:

"a.... kommune foretager mindst én månedlig grundvandspejling af vandstanden i moseområdet. Pejlingerne påbegyndes mindst et år før projektet udføres, og afsluttes tidligst 5 år efter projektets udførelse.

b. Amtsrådet vurderer årligt, første gang et år efter at projektet er gennemført, om der er sket en sænkning af vandstanden.

c. Efter udløbet af minimumsmåleperioden bestemmer amtsrådet, om målingerne skal fortsætte i endnu en periode og i bekræftende fald hvor længe.

d. Projekt for etablering af pejlerør samt måleprogram skal godkendes af amtsrådet, inden målingen af vandstanden startes.

e. Konstaterer amtsrådet, at vandstanden i mosen sænkes som følge af den gennemførte regulering, pålægger amtsrådet kommunen indenfor en nærmere angiven frist at udarbejde og forelægge amtsrådet til godkendelse et projekt til genoprettelse af vandstands niveauet. Når projektet er godkendt, gennemfører kommunen dette indenfor den af amtsrådet fastsatte frist herfor. Det er således et vilkår for denne tilladelse, at amtsrådets eventuelle pålæg som ovenfor nævnt efterkommes."

(Skr. af 14/11-1986, j.nr. F 736/9-41).

40. Tilladelse til anlæg af vådområde ved maritim ferieby i § 43-område. Tilladelsen tilknyttet væsentligt mere byrdefulde og detaljerede vilkår end normalt.

Et område var udlagt til almennyttig ferieby i regionplanen, optaget i kommuneplanen og efter nærmere forhandling vedr. områdets udstrækning, var der godkendt lokalplan.

Amtskommunen meddelte efter ansøgning fra bygherren på nærmere besemte vilkår tilladelse til etablering af en saltvandsø ved den planlagte ferieby. Afgørelsen ankedes af ansøgeren, grundejerforeningen, flere interesseorganisationer samt Friluftsrådet.

Skov- og Naturstyrelsen anså hele området for yderst værdifuldt på grund af det rige plante- og dyreliv, men da projektet var i overensstemmelse med både regionplanlægningen og en endelig vedtagen lokalplan, besluttede styrelsen at godkende projektet i medfør af naturfredningslovens §§ 43-43a. Til afgørelsen knyttedes en række vilkår, som var væsentligt mere byrdefulde for bygherren og feriebyen og betydeligt mere detaljerede end normalt i den slags afgørelser.

Vilkårene havde til formål at sikre at de tilgrænsende ferske vådområder og andre nærliggende § 43 områder påvirkedes mindst muligt.

Skov- og Naturstyrelsens vilkår gik bl.a. ud på følgende:

Der skulle udarbejdes et regulativ (regelsæt) med et måle-, kontrol- og indgrebsprogram for styring af vandstanden såvel i saltvandssøen som i de tilgrænsende ferske søer.

Bygherren skulle udarbejde forslag til dette regulativ, som skulle omfatte alle relevante forhold, og skulle godkendes af Skov- og Naturstyrelsen efter udtalelse fra amtskommunen.

Desuden skulle bygherren udarbejde forslag til deklARATION indeholdende forpligtelse til at gennemføre pleje og afholde udgifterne herved. Udkastet skulle godkendes af amtskommunen og deklARATIONEN, som skulle tinglyses på ejendommen, skulle fastlægge mål og rammer for plejen. På baggrund af den tinglyste deklARATION skulle udarbejdes en samlet plejeplan for hele området med det formål

at bevare og styrke det naturligt forekommende plante- og dyreliv.

Plejeplanen skulle bestå af 2 dele: Del 1 skulle angive, hvor der skulle ske indledende oprydning og fældning af træer og buske samt opsætning af hegn inden feriebyens ibrugtagning. Del 2 skulle indeholde bestemmelser for den fremtidige årlige pleje af lokalplanområderne, herunder saltvandssøen.

Da der var tale om et anlæg af betydelig størrelse og af en ny type, anvendte Skov- og Naturstyrelsen - efter aftale med ansøgeren - en fleksibel vilkårsfastsættelse, der muliggjorde visse løbende justeringer. Det fremgik derfor, at regulativet og plejeplanen skulle udformes således, at der kunne ske de fornødne mindre justeringer i fremtiden.

Det skulle endvidere klart fremgå af regulativet og plejeplanen, hvilke forhold der reguleredes, og hvem der var ansvarlig for kontrol og udførelse. Udgifterne skulle afholdes af feriebyen.

Udover de nævnte og andre meget detaljerede krav og retningslinier blev der fastsat vilkår om sikkerhedsstillelse til udbedring af skader på vådområderne indenfor de første 5 år efter feriebyens ibrugtagning.

(Skr. af 9/1-1987, j.nr. F 736/12-54).

41. Etablering af hjortefarm på arealer omfattet af naturfredningslovens §§ 43-43b.

Skov- og Naturstyrelsen har

udarbejdet notat om generelle retningslinier for etablering af hjortefarme i områder omfattet af naturfredningslovens §§ 43-43b. Disse retningslinier er godkendt af miljøministeren, og i fortsættelse af § 43 NYT, nov. 1986, nr. 21, gengives nedenfor notatet i hovedtræk:

Da der her er tale om skønsmæssige afgørelser på baggrund af en konkret bedømmelse i hvert enkelt tilfælde, er det ikke muligt på forhånd at fastsætte generelle retningslinier, f.eks. om i hvilke geografiske områder hjortefarme kan accepteres.

Ovennævnte skøn begrænses af lovens forudsætninger og bemærkninger udmøntet i cirkulære nr. 222 af 1. december 1978 og cirkulære nr. 103 af 27. marts 1984, og i den praksis, der er udviklet på denne baggrund. Disse begrænsninger har miljøministeren redegjort for i skriftlige besvarelser til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, særligt udførligt i besvarelse af 7. januar 1985, som er refereret i § 43 NYT, febr. 1986, nr. 15.

Endvidere begrænses skønnet i disse sager af internationale konventioner som Ramsar-konventionen og af EF's fuglebeskyttelsesdirektiv. I de områder, der her i landet er udpeget som beskyttelsesområder i henhold til disse to internationale beskyttelsesinstrumenter, vil det være uforeneligt med den primære interesse i at opretholde disse naturområder - at give tilladelse til etablering af hjortefarme.

Der skal således generelt tungtvejende grunde til at tillade ændringer, i hvert fald, hvis disse er væsentlige eller

i modstrid med ønsket om at opretholde den pågældende naturtype som sådan. Tungtvejende grunde ligger udover privatøkonomiske hensyn og må derfor begrundes i samfundsøkonomien.

Heraf følger, at der som udgangspunkt ikke bør gives tilladelse til oprettelse af hjortefarme i ukompromitterede § 43-områder.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der i særlige tilfælde kan gives accept, f.eks. i områder uden nogen større betydning for vilde planter eller dyr, og hvor det ikke vil være uforeneligt med andre hensyn at foretage en form for naturpleje/landskabspleje ved hjælp af hjortegræsning. De meget bastante og høje hegn er imidlertid problematiske i sig selv ud fra et landskabeligt synspunkt. Den skæmmende virkning af hegnene kan dæmpes med beplantning eller af eksisterende beplantning. Hegnenes skæmmende virkning er stor ved små indhegninger, mens meget store indhegninger på f.eks. 100 ha bedre kan indpasses i landskabet, jfr. også dyrehaver på mange godser m.v., Jægersborg Dyrehave og Lille Vildmose.

Efter en sammenfattende vurdering er det på denne baggrund Skov- og Naturstyrelsens opfattelse, at der normalt ikke bør gives tilladelse til etablering af hjortefarme i § 43-områder.

Dette skal også sammenholdes med, at der er rigelige muligheder for at etablere hjortefarme udenfor § 43-områderne, f.eks. på marginale landbrugsjorder.

I særlige tilfælde kan det dog ikke udelukkes, at der kan gi-

ves accept i et § 43-område, f.eks. hvis området er uden nogen større betydning for vilde planter eller dyr, eller hvis en indhegning af et meget stort areal kun medfører inddragelse af små § 43 arealer i hjortefarmen.

Under alle omstændigheder må der foretages en konkret vurdering af hver enkelt sag, så meget desto mere som der er tale om en relativ ny foreteelse.

(Skr. af 1/7-1987, j.nr. F 736/14-49).

42. Fredningsstyrelsens udtalelse i anledning af tvivl om, hvorvidt der på et vist inddæmmede område findes strandengsarealer, som er omfattet af § 43 b.

Et amtsråd anmodede Fredningsstyrelsen om en udtalelse i anledning af, at der var rejst tvivl om, hvorvidt der på et vist inddæmmede område findes strandengsområder, som er omfattet af den generelle beskyttelsesbestemmelse i naturfredningslovens § 43b.

Kommunen fandt, at bestemmelsen i § 43b ikke gælder for inddæmninger med deraf følgende tørlægning af havbunden. I den forbindelse henviste kommunen til Miljøministeriets cirkulære nr. 103 af 27. november 1984. Sammenfattende var kommunen af den opfattelse, at registrering af det inddæmmede område som strandeng faldt udenfor, hvad naturfredningslovens hjemler mulighed for.

Naturfredningsrådet udtalte bl.a., "at ved en vurdering af, hvorvidt der på de inddæmmede områder er strandeng, er man på

grund af inddæmningen afskåret fra at lade overskylningsfrekvensen indgå i vurderingen. Vurderingen må alene hvile på et skøn om den aktuelle vegetationssammensætning. Det er Naturfredningsrådets opfattelse, at så længe der optræder et vist antal salttålende planter i området, kan arealerne henregnes under strandengsbegrebet. Ved vurderingen har især følgende arter været inddraget som indikatorer for en mulig klassificering som strandeng (herunder strandoverdrev og strandfælle): Harrild, Strand-Kogleaks, Strand-Vejbred, Strand-Tusindgylden, Slange-tunge, Pile-Alant, Strand-Rødtop, Strand-Asters og Sylt-Star.

Besigtigelse har vist, at der på en række områder findes plantesamfund, der helt klart medfører, at disse områder kan betegnes som strandenge.

Samtidig viser rådets besigtigelse bl.a., at der på en række af de højereliggende og mere tørre partier findes områder, der ikke kan betegnes som strandengsområder (de mere skovbevoksede områder).

Endvidere findes i området spredte, lavereliggende partier, med næsten rene bevoksninger af tagrør, uden indslag af salttålende planter. Sådanne arealer bør efter rådets opfattelse, på grund af vegetations- og vandstandsforhold betegnes som rørsump, og falder som sådan ind under naturfredningslovens § 43."

Naturfredningsrådet konkluderer på baggrund af cirkulære nr. 103 af 27. marts 1984, at der findes områder, der klart kan defineres som hørende under § 43b, samt at

disse områder - uanset den vegetationsudvikling, der i øvrigt kan iagttages på andre arealer - indenfor en overskuelig fremtid ikke kan forventes at undergå nogen væsentlig ændring.

Fredningsstyrelsens vurdering:

I Miljøministeriets cirkulære nr. 103 af 27. marts 1984 om bl.a. naturfredningslovens § 43b er i punkt 3.3. foretaget en karakteristik af det strandengsbegreb, der anvendes i naturfredningsloven.

I cirkulæret er bl.a. angivet følgende:

"... Begrebet strandenge i naturfredningslovens forstand omfatter - i overensstemmelse med den almindelige forståelse heraf - engstrækninger ved kysten. De afgørende kriterier er således plantevæksten samt områdets landskabelige karakter og beliggenhed.

Strandenge er relativt flade, lavtliggende og kystnære arealer med en naturlig vegetation bestående af græsser, halvgræsser og urter, som danner en mere eller mindre sammenhængende grønsvær ..."

Endvidere angiver cirkulæret bl.a. at

"... i inddigede områder kan der undertiden fortsat eksistere strandenge med salttålende planter, alt afhængigt af særlig jordbund og vandbevægelse.

Strandengsbegrebet i naturfredningsloven omfatter således en række varierende naturtyper, der har forskellige betegnelser efter den måde, hvorpå de er opstået og graden af saltpåvirkning. Områderne kan bl.a. betegnes som marsk, marskeng,

sylteng, strandeng, strandoverdrev eller strandfælled ..."

Som angivet i cirkulæret kan der også eksistere strandenge i inddigede områder. Dette harmonerer også med, at det efter cirkulærets fastlæggelse af begrebet ikke er en betingelse, at området regelmæssigt overskyldes af havet, jfr. 3. afsnit i punkt 3.3. Det afgørende kriterium for, om et inddiget areal kan betegnes som strandeng, er forekomsten af salttålende planter.

Det er uden betydning om arealet har haft strandengskarakter forud for inddigningen. Et inddiget areal vil således også kunne være omfattet af beskyttelsesbestemmelsen i naturfredningslovens § 43b, selvom arealet forud for inddigningen var et lavvandet saltvandsområde.

Når cirkulæret i kapitel 3.3. afsnit 6 anvender formuleringen, at i "inddigede områder kan der undertiden fortsat eksistere strandenge med salttålende planter ...", kan der således ikke sluttes modsætningsvist herfra til, at arealet også forud for inddæmningen skulle have haft strandengskarakter.

Denne opfattelse er også lagt til grund ved Fredningsstyrelsens afgørelse af en konkret klagesag efter naturfredningslovens § 43b, der angik en del af et inddæmnet område. I denne sag fandt både den regionale fredningsmyndighed og Fredningsstyrelsen, at arealet var strandeng og omfattet af § 43b. Fredningsstyrelsen stadfæstede den regionale fredningsmyndigheds tilladelse efter § 43b til deponering af flyveaske og slagger.

Fredningsstyrelsen er således af

den opfattelse, at hovedparten af det omhandlede areal må betegnes som strandengsarealer, der er omfattet af naturfredningslovens § 43b. Udenfor bestemmelsen falder klart arealer i byzone (her allerede fordi de ikke er omfattet af naturfredningslovens § 46, stk. 1) egentlige tekniske anlæg samt overvejende skovbevoksede arealer og vådområder omfattet af lovens § 43.

Hvilke konkrete arealer, der omfattes af § 43b, må der tages stilling til i forbindelse med amtsrådets strandengsregistrering i den konkrete sagsbehandling.

(Skr. af 26/11-1986, j.nr. F 232-1).

43. Spørgsmål til miljøministeren fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg vedrørende ændring af naturfredningslovens § 45.

I forslag til lov om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove, herunder forslag til ændring af lov om naturfredning, fremsattes forslag til et nyt stk. 3 i § 45 med følgende indhold:

"Såfremt afgørelsen strider mod de af amtsrådet vedtagne målsætninger m.v. jfr. § 37, stk. 1, 2. pkt. skal afgørelsen indeholde oplysning om dette".

§ 37, stk. 1 i samme forslag lyder som følger:

"Amtsrådet, i hovedstadsområdet dog Hovedstadsrådet, skal mindst en gang i hver valgperiode offentliggøre en redegørelse for planlægningen efter § 36. Amtsrådet skal i denne forbindelse

tilkendegive, hvilke mål amtsrådet vil søge at opnå gennem planlægningen samt hvorledes målene agtes opfyldt".

Forslaget, som nu er vedtaget, ved lov nr. 355 af 13. maj 1987 gav anledning til et spørgsmål fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg til miljøministeren. Spørgsmål og svar bringes nedenfor:

Spørgsmål: Kan ministeren bekræfte, at der ikke ved det foreslåede § 3, nr. 5 (§ 45, stk. 3) tilsigtes en gradueret administration af naturfredningslovens § 43, § 43a og § 43b, men at de pågældende bestemmelser fortsat skal administreres med en ensartet strengthed?

Svar: Den foreslåede bestemmelse tilsigter ikke nogen ændring af den hidtidige praksis for administrationen af naturfredningslovens §§ 43-43b, som har sit udgangspunkt i disse bestemmelsers motiver, de udsendte bekendtgørelser og cirkulærer, samt mine tidligere besvarelser til folketingsudvalget. Herefter skal der normalt tungtvejende grunde til at tillade ændringer, der ikke kan forenes med de naturfredningsmæssige hensyn. Der henvises i denne forbindelse bl.a. til min besvarelse af spørgsmål nr. 103 (refereret i § 43 NYT, februar 1986, nr. 15). Som angivet heri gælder det principielt, at interessen i at bevare en naturlokalitet ikke blot behøver at være den pågældende lokalitet i sig selv som levested for planter og dyr. Interessen vil herunder ofte også knytte sig til, at der ikke bliver forøgede afstande til lignende lokaliteter og dermed forringede spredningsmuligheder for plante- og dyrelivet. Derfor må f.eks. de små naturloka-

liteter, der er beliggende spredt i jordbrugsområderne, generelt søges bevaret i størst mulig udstrækning. Et områdes betydning for plante- og dyrelivet behøver derfor ikke at have sammenhæng med en beliggenhed indenfor eller udenfor de områder, som af fredningsmyndighederne er udpeget som særlige fredningsinteresseområder. Dette skal fortsat lægges til grund ved administrationen af bestemmelserne i naturfredningslovens §§ 43-43b.

Det ovennævnte har også været en forudsætning ved behandling og godkendelse af regionplantillæggene om det åbne land og vil ligeledes blive et vigtigt punkt i min godkendelse af de regionale fredningsplaner.

(Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 19 (L 144 - bilag 2) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, j.nr. 86-3101-38).